

og Høstved, nægtet de høre til een Kommune. Lovforslagets ny Valgsted i Ansager er beholdt men med en mindre Krets, og istedetfor det tidligere i Bække har man for Lovforslagets St. Andst valgt Bejen, der ligger ved Sørbanen og er i en stærk Udvikling. Kretsene blive saa Barde med 14 149 Indbyggere (Lf.: 15 498), Esbjerg med 14 387 (Lf.: 16 014), Ribe med 15 732 (Lf.: 15 044), Bejen med 15 001 (Lf.: St. Andst 16 254) og Ansager med 13 536 (Lf.: 15 801).

Selvfølgelig kunde der endnu være mange Enkeltheder med Hensyn til Kommunerens Fordeling mellem Kretsene og de der ved fremkomne Afvigelser fra Lovforslaget, som kunde nærmere forklæres og begrundes; men dette maa være forbeholdt Forhandlingen i Tinget, forsaavidt der skulde fremkomme Indvendinger derimod. Her skal man kun minde om, at det, naar man ikke har kunnet eller villet lægge Valgstedet midt i en Krets, ikke kan undgaaes, at flere Kommuner, der ligge nær ved det, har maattet henlægges til langt fjernere Valgsteder, og at det ikke er nok at paavise Mangler ved en eller anden Krets-Inddeling, men at man tillige maa paavise, hvorledes Omordningen af den kan ske, uden at det nogenlunde lige Folketal mellem de tilstødende Kretsene forrykkes.

For at sikre Vælgerne den fornødne Tid til Forberedelse af ny Valg, vil det vistnok være nødvendigt at bestemme i Lovforslagets § 1, at den hele Forandring af Kretsene først træder i Kraft to Maanedes, efter at Loven er kundgjort, og der derefter foretages et almindeligt Folketings-Valg.

Det har ogsaa været under Overvejelse i Udvalget, om man ikke skulde søge Valglovens §§ 44 og 99 ændrede saaledes, at der krævedes absolut Flertal af de afgivne Stemmer, for at en Kandidat kunde erklæres for valgt, og at den Rigsdagens Medlemmer tilkommende daglige Godtgørelse forhøjedes; men man har dog ikke ment at burde stille noget Forslag derom.

Udvalgets Mindretal (H. Andersen [Odense Amts 2den Valgkrets], Dinesen, Gad og S. Scavenius) erkende, at det af Regeringen fremsatte Forslag om en forandret Fordeling af Folketingsvalgkretsene er i god Overensstemmelse med Ordlyden af Grundlovens § 32 „Antallet af Folketingets Medlemmer skal omtrent være efter Forholdet af et Medlem til 16,000 Indvaanere“. Naar Resultatet imidlertid bliver, at Antallet af Folketingets Medlemmer nu skal stige fra 102 til 137, at Udviklingen af Befolkningstilvæksten her i Landet efter al rimelig Sandsynlighedsberegning vil føre med sig, at en ny Omlægning af Kretsene atter maa finde Sted om 20 eller højst 30 Aar, at Medlemsantallet da paany vil stige til 160 à 180, o. s. v., saa kan det ikke undgaaes, at der maa opstaa Betænkeligheder ved at slaa ind paa en Vej, der ikke hidtil har været betraadt, og hvis Fortsættelse vil frembringe Repræsentationstilstande, der formentlig hverken kunne anses for hensigtsmæssige eller stemmende med den nævnte Grundlovsbestemelses virkelige Tanke.

At det er en ny Vej, man slaar ind paa gennem Lovforslaget, er let at paavise. Den tilsvarende Bestemmelse i Grundlovsudkastet „Til Folketinget foregaar Valget efter Distrikter, hver paa omtrent 12,000 Indvaanere“ blev i Grundloven af 5te Juni 1849 forandret til ovennævnte Regel i den nugældende gennemførte Grundlovs § 32, med Undtagelse af, at Forholdet sattes til 1 : 14,000, hvilket altsaa atter i 1866 ændredes til 1 : 16,000. Man er saaledes hidtil gaaet den Vej, at forhøje det Indvaanerantal, som omtrent skal svare til hver Folketingsmand i Stedet for den Vej, som nu foreslaas, at beholde Indvaanerantallet men forhøje Antallet af Folketingsmænd. Allerede denne historiske Fremgangsmaade tyder paa, at man til enhver Tid har tænkt sig, at omtrent 100 Medlemmer vil være et passende Antal for Folketinget. Men særlig afgørende er det dog maasse, at de under Grundlovsforhandlingerne i 1849 herom